

28/12/2000

de Volkskrant

Jazzed To The Max is voorbij alle etiketten

MUZIEK

Stranger than Paranoia, Paradox, Tilburg, 24/12, festival t/m 30/12.

In klassieke muziek zijn stijlbreuken een algemeen aanvaard fenomeen; verbanden tussen middel-eeuwse en 20ste eeuwse kamermuziek verbazen al lang niet meer. Als het om jazz gaat, lijkt een kloof van vijftig jaar al nauwelijks te overbruggen, terwijl het muzikale materiaal welbeschouwd niet ver uiteenloopt.

Paul van Kemenade, altsaxofonist en programmeur van het festival Stranger Than Paranoia, laat zich niet leiden door stijletiketten. Zijn persoonlijke smaak prevaleert. De afsluiting van het festival, is illustratief. Greetje Kauffeld treedt dan aan, ingeklemd tussen elektronische improvisatie en Surinaamse Bijlmerjazz.

Het publiek was op de openingsavond nog maar net bekomen van Joost Buis' muzikale deconstructie van een trombone, of het kon meteen omschakelen voor meerstemmige conservatoriumjazz. De jonge Nederlandse formatie Jazzed To The Max was de verrassing van de avond. De groep bestaat uit vijf vocalisten met een begeleidend pianotrio en speelt Amerikaans getinte bebop.

Jazzed To The Max lijkt, met het plunderen van de schatkist van Charlie Parker, in de verte op het eveneens Nederlandse Saxion V. Zangeres en arrangeur Eva Baggerman kiest bekende en onbekende standards, met op maat gesneden zangpartijen, en een lichte hang naar nostalgie.

Er klonken smakelijke maniërismen uit de jaren vijftig, waaronder vaag exotische en ietwat truttige ritmen. Openlijk flirten met oubollige swing is lange tijd taboe geweest in intellectualistische kringen, maar hier werden complexe afro-cubaanse en bossa-ritmes vrolijk doorelkaar gehusseld.

Afro Blue, net als *My Favourite Things* bekend van John Coltrane, had niet alleen originele harmonische vondsten, maar kende ook ruimte voor improvisatie. Het pianotrio nam gas terug, de mannelijke zangers verdwenen, en gedrieën zongen de dames van Jazzed To The Max Tilburg de kerstnacht in.

Remco Takken